

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 grudnia 2015 r.

Sąd Rejonowy w Legionowie w II Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Grzegorz Woźniak

Protokolant: Maciej Błaszczyk

Przy udziale oskarżyciel publicznej E. K.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 09.09., 26.10. i 22.12.2015 r.

sprawy przeciwko

W. S. urodz. (...) w L.

syna H. i J. z d. W.

obwinionego o to, że:

1. będąc pracodawcą, właścicielem (...) Producent (...) ul. (...) (...)-(...) J., nielegalnie zatrudniał w okresie od 01.07.2014 r. do dnia 16.04.2015 r., obcokrajowca Y. K.,

tj. o wykroczenie z art. 120 ust. 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (tj. Dz. U z 2013 r. poz. 674 ze zm.).

2. będąc pracodawcą, właścicielem (...) Producent (...) ul. (...) (...)-(...) J., od dnia 09.08.2014 r. do dnia 16.04.2015 r. nie wypłacił pracownikowi Y. K. wynagrodzenia za pracę w miesiącu lipcu 2014 r., w kwocie określonej umową o pracę tj. 1.000 złotych brutto

tj. o wykroczenie z art. 282 § 1 pkt. 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r.- Kodeks pracy.

3. będąc pracodawcą, właścicielem (...) Producent (...) ul. (...) (...)-(...) J., od dnia 11.09.2014 r. do dnia 16.04.2015 r. nie wypłacił pracownikowi Y. K. wynagrodzenia za pracę w miesiącu sierpniu 2014 r., w kwocie określonej umową o pracę tj. 1.000 złotych brutto,

tj. o wykroczenie z art. 282 § 1 pkt. 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r.- Kodeks pracy.

4. będąc pracodawcą, właścicielem (...) Producent (...) ul. (...) (...)-(...) J., od dnia 11.10.2014 r. do dnia 16.04.2015 r. nie wypłacił pracownikowi Y. K. wynagrodzenia za pracę w miesiącu wrześniu 2014 r. w kwocie określonej umową o pracę tj. 1.000 złotych brutto,

tj. o wykroczenie z art. 282 § 1 pkt. 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r.- Kodeks pracy.

5. będąc pracodawcą, właścicielem (...) Producent (...) ul. (...) (...)-(...) J., od dnia 11.11.2014 r. do dnia 16.04.2015 r. nie wypłacił pracownikowi Y. K. wynagrodzenia za pracę w miesiącu październiku 2014 r., w kwocie określonej umową o pracę tj. 1.000 złotych brutto,

tj. o wykroczenie z art. 282 § 1 pkt. 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r.- Kodeks pracy.

6. będąc pracodawcą, właścicielem (...) Producent (...) ul. (...) (...)-(...) J., od dnia 11.12.2014 r. do dnia 16.04.2015 r. nie wypłacił pracownikowi Y. K. wynagrodzenia za pracę w miesiącu listopadzie 2014 r., w kwocie określonej umową o pracę tj. 1.000 złotych brutto,

tj. o wykroczenie z art. 282 § 1 pkt. 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r.- Kodeks pracy.

7. będąc pracodawcą, właścicielem (...) Producent (...) ul. (...) (...)-(...) J., od dnia 10.01.2015 r. do dnia 16.04.2015 r. nie wypłacił pracownikowi Y. K. wynagrodzenia za pracę w grudniu 2014 r., w kwocie określonej umową o pracę tj. 1.000 złotych brutto,

tj. o wykroczenie z art. 282 § 1 pkt. 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r.- Kodeks pracy.

8. będąc pracodawcą, właścicielem (...) Producent (...) ul. (...) (...)-(...) J., od dnia 11.02.2015 r. do dnia 16.04.2015 r. nie wypłacił pracownikowi Y. K. wynagrodzenia za pracę w styczniu 2015 r., w kwocie określonej umową o pracę tj. 1.000 złotych brutto,

tj. o wykroczenie z art. 282 § 1 pkt. 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r.- Kodeks pracy.

9. będąc pracodawcą, właścicielem (...) Producent (...) ul. (...) (...)-(...) J., od dnia 11.03.2015 r. do dnia 16.04.2015 r. nie wypłacił pracownikowi Y. K. wynagrodzenia za pracę w miesiącu lutym 2015 r., w kwocie określonej umową o pracę tj. 1.000 złotych brutto,

tj. o wykroczenie z art. 282 § 1 pkt. 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r.- Kodeks pracy.

10. będąc pracodawcą, właścicielem (...) Producent (...) ul. (...) (...)-(...) J., od dnia 11.04.2015 r. do dnia 16.04.2015 r. nie wypłacił pracownikowi Y. K. wynagrodzenia za pracę w miesiącu marcu 2015 r., w kwocie określonej umową o pracę tj. 1.000 złotych brutto,

tj. o wykroczenie z art. 282 § 1 pkt. 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r.- Kodeks pracy;

11. będąc pracodawcą, właścicielem (...) Producent (...) ul. (...) (...)-(...) J., od dnia 01.07.2014 r. do dnia 16.04.2015 r., nie zaprowadził pracownikowi Y. K. dokumentacji związanej z zatrudnianiem, w postaci kart ewidencji czasu pracy,

tj. za wykroczenie z art. 281 pkt 6 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 Kodeks pracy oraz § 8 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 28 maja 1996 r. w sprawie zakresu prowadzenia przez pracodawców dokumentacji w sprawach związanych ze stosunkiem pracy oraz sposobu prowadzenia akt osobowych pracownika.

12. będąc pracodawcą, właścicielem (...) Producent (...) ul. (...) (...)-(...) J., od dnia 01.07.2014 r. do dnia 16.04.2015 r., nie zaprowadził pracownikowi Y. K. dokumentacji związanej z zatrudnianiem, w postaci akt osobowych,

tj. za wykroczenie z art. 281 pkt 6 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 Kodeks pracy oraz § 8 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 28 maja 1996 r. w sprawie zakresu prowadzenia przez pracodawców dokumentacji w sprawach związanych ze stosunkiem pracy oraz sposobu prowadzenia akt osobowych pracownika;

13. będąc pracodawcą, właścicielem (...) Producent (...) ul. (...) (...)-(...) J., od dnia 01.07.2014 r. do dnia 16.04.2015 r., dopuszczał do pracy bez wstępnych badań lekarskich lekarza medycyny pracy, w zakresie możliwości wykonywania pracy na zajmowanym stanowisku pracy pracownika Y. K.,

tj. za wykroczenie z art. 283 § 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 Kodeks pracy;

14. będąc pracodawcą, właścicielem (...) Producent (...) ul. (...) (...)-(...) J., od dnia 01.07.2014 r. do dnia 16.04.2015 r., dopuszczał do pracy pracownika Y. K. bez szkolenia wstępnego: instruktażu ogólnego z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy,

tj. za wykroczenie z art. 283 § 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 Kodeks pracy w zw. z art. 207 § 2, art. 237[3] § 1 i § 2 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 Kodeks pracy oraz §2, §3, §4, §5, §8, §9, §10 rozporządzenia Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 27 lipca 2004 r. w sprawie szkolenia w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny pracy.

15. będąc pracodawcą, właścicielem (...) Producent (...) ul. (...) (...)-(...) J., od dnia 01.07.2014 r. do dnia 16.04.2015 r., dopuszczał do pracy pracownika Y. K. bez szkolenia wstępnego: instruktażu stanowiskowego z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy,

tj. za wykroczenie z art. 283 § 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 Kodeks pracy w zw. z art. 207 § 2, art. 237[3] § 1 i § 2 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 Kodeks pracy oraz §2, §3, §4, §5, §8, §9, §10, § 11 rozporządzenia Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 27 lipca 2004 r. w sprawie szkolenia w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny pracy.

orzeka

I. Uznaje obwinionego W. S. za winnego popełnienia zarzucanych mu we wniosku o ukaranie czynów, wymienionych w punktach 1, 11, 12, 13, 14 i 15, stanowiących wykroczenia z art. 120 ust. 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (tj. Dz. U. z 2013 r. poz. 674 ze zm.) w zb. z art. 281 pkt 6 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 Kodeks pracy w zb. z art. 283 § 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 Kodeks pracy w zw. z art. 9 § 2 k.w., przy czym zgodnie z art. 39 § 1 k.w. stosuje nadzwyczajne złagodzenie kary i za to na mocy art. 120 ust. 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (tj. Dz. U. z 2013 r. poz. 674 ze zm.) w zw. z art. 9 § 2 k.w. w zw. z art. 39 § 2 k.w. wymierza mu łącznie karę 500 (pięćset) złotych grzywny.

II. Uniewinnia obwinionego od popełnienia czynów zarzucanych mu w punktach 2 – 10 wniosku o ukaranie.

III. Na podstawie art. 118 § 2 k.p.s.w. koszty postępowania w części opisanej w punkcie II wyroku przejmują na rzecz Skarbu Państwa.

IV. Na podstawie art. 119 k.p.s.w. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia obwinionego z obowiązku zwrotu kosztów postępowania w części opisanej w punkcie I wyroku i przejmują je na rzecz Skarbu Państwa.

Sygn. akt II W 596/15

UZASADNIENIE WYROKU

z dnia 22 grudnia 2015 r.

Sąd, na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego podczas rozprawy, ustalił następujący stan faktyczny:

Obwiniony W. S. prowadził działalność gospodarczą w ramach (...). W dniu 20.06.2014 r. złożył w Starostwie Powiatowym w L. oświadczenie o zamiarze powierzenia wykonywania pracy obywatelowi Armenii, Białorusi, Gruzji, Mołdowy, Rosji lub Ukrainy. Zgodnie z tym oświadczeniem miał być zatrudniony obywatel Ukrainy Y. K. na podstawie umowy zlecenie. W dniu 1 lipca 2014 r. obwiniony zawarł umowę o pracę z Y. K., a w dniu 1 stycznia 2015 r. zawarł z nim kolejną umowę o pracę, na okres 1 roku. W dniu 16 kwietnia 2015 r. w miejscu prowadzenia działalności gospodarczej przez obwinionego miała miejsce kontrola Państwowej Inspekcji Pracy, która wykryła następujące nieprawidłowości związane z zatrudnieniem Y. K.:

1) zatrudnienie go na podstawie umowy o pracę, a nie umowy zlecenie, co było sprzeczne z oświadczeniem o zatrudnieniu cudzoziemca złożonym w Starostwie Powiatowym,

- 2) brak udokumentowania wypłat wynagrodzeń za okres lipiec 2014 r. – marzec 2015 r.,
- 3) nie prowadzenie dokumentacji związanej z zatrudnieniem Y. K., w postaci kart ewidencji czasu pracy,
- 4) nie prowadzenie akt osobowych Y. K.,
- 5) dopuszczenie do pracy Y. K. bez wstępnych badań lekarskich, stwierdzających brak przeciwwskazań do wykonywania pracy,
- 6) brak szkolenia BHP instruktazu ogólnego przed podjęciem pracy,
- 7) brak szkolenia BHP instruktazu stanowiskowego przed podjęciem pracy.

Dowód:

- zeznania T. S. (k.109-111),
- zeznania Y. K. (k.111-112),
- częściowo wyjaśnienia obwinionego (k.107),
- protokół kontroli (k.16-20),
- oświadczenie (k.47),
- umowa zlecenie (k.49),
- umowy o pracę (k.50,95),
- rachunki (k.52-80),
- zaświadczenie (k.88,89),
- zaświadczenie (k.91,93).

Zatrudnienie Y. K. na podstawie umowy o pracę, zamiast umowy zlecenie miało charakter formalny. Y. K. otrzymywał uzgodnione wynagrodzenie w okresach wynikających z umowy. Obwiniony nie prowadził ewidencji czasu pracy, ale biorąc pod uwagę, że Y. K. pracował w delegacji na terenie Ukrainy było to niecelowe. Y. K. był badany przez lekarza na terenie Ukrainy, tam też został przeszkolony w dziedzinie BHP.

Dowód:

- zeznania T. S. (k.109-111),
- zeznania Y. K. (k.111-112),
- częściowo wyjaśnienia obwinionego (k.76),
- oświadczenie (k.107),
- umowa zlecenie (k.49),
- umowy o pracę (k.50,95),
- rachunki (k.52-80),

- zaświadczenie (k.88,89),

- zaświadczenie (k.91,93).

Obwiniony w toku postępowania przygotowawczego nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i odmówił złożenia wyjaśnień (k.11). Podczas rozprawy obwiniony również nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i złożył wyjaśnienia (k.107). Stwierdził w nich, że kontrola z Inspekcji Pracy przebiegała w okresie wysokich temperatur, gdy czuł się źle, prosił o jej przełożenie, ale inspektor nie zgodził. Przedstawił umowę o zatrudnienie Y. K., spisał dane z umowy i zakończył kontrolę. Podał, że Y. K. został w czerwcu 2014 r. zatrudniony na podstawie umowy o pracę na okres próby. Następnie była sporządzona umowa z lipca, którą przygotowało biuro rachunkowe pana N.. W dniu 1 stycznia 2015 r. zawarł z Y. K. kolejną umowę o pracę. Prowadził akta osobowe tego pracownika i wypłacał mu uzgodnione wynagrodzenie.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionego w części, w której podał, że zatrudnił Y. K. i wypłacał mu umówione wynagrodzenie, a rodzaj wykonywanej pracy nie wymagał szczególnego badania lekarskiego ani szkolenia z BHP. Jest to bowiem zgodne z umowami (k.49,50,95), zeznaniami Y. K. (k.111-112) oraz rachunkami (k.52-80). Nie jest wiarygodna ta część wyjaśnień obwinionego, z której wynika, że prowadził akta osobowe tego pracownika oraz zapewnił mu właściwe szkolenie BHP. Z protokołu wynika, że kontrolujący zażądał od obwinionego wszelkich dokumentów istotnych dla oceny prawidłowości zatrudnienia Y. K. (k.17-18). Skoro obwiniony nie przedstawił tych dokumentów to ich nie było, mogły być wyprodukowane w późniejszym terminie.

T. S. zeznał (k.109-111), że przeprowadzał kontrolę u obwinionego, zażądał dokumentów, na podstawie których był zatrudniony Y. K., obwiniony oświadczył, że nie ma ich w siedzibie firmy, tylko w biurze rachunkowym. Pojechali do biura rachunkowego, tam pracownica biura oświadczyła, że biuro to dokonuje tylko rozliczeń składek na ZUS. Wrócili do biura obwinionego, tam okazał on umowy o pracę dla Y. K., stwierdził, że innych dokumentów nie było. Obwiniony nie złożył zastrzeżeń do treści protokołu kontroli.

Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka, gdyż są logiczne, rzeczowe i znajdują potwierdzenie w protokole kontroli (k.16-20), zeznaniach K. M. (k.120-121) i R. N. (k.121). Świadek jest osobą obcą dla oskarżonego, nie miał z nim żadnych konfliktów i nie miał żadnych powodów, by podawać nieprawdziwe okoliczności.

Y. K. zeznał (k.111-112), że pracował u obwinionego od lipca 2014 r. jako przedstawiciel handlowy, obwiniony płacił mu uzgodnione wynagrodzenie, przeprowadził instruktaż BHP, a był badany na Ukrainie.

Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka, gdyż są logiczne, rzeczowe i znajdują potwierdzenie w rachunkach (k.52-81) i zaświadczeniach (k.88,89,91,93). Sąd zwrócił uwagę, że świadek jako pracownik obwinionego jest od niego w pewien sposób uzależniony finansowo, stąd możliwym było, że zeznawał na jego korzyść nawet jeśli nie było to zgodne z prawdą. Jednak nie ma żadnych dowodów na to, że przedstawione rachunki (k.52-81) potwierdzają okoliczności, które nie miały miejsca. Gdyby świadek nie otrzymywał pieniędzy od obwinionego to nie miałby powodów stwierdzić, że je otrzymał, przeciwnie wówczas z pewnością by o tym powiedział.

K. M. zeznała (k.120-121), iż pracuje w biurze (...), jednym z klientów tego biura jest obwiniony. Zatrudnił on Ukrainką, zgłosiła go do ubezpieczenia w ramach obsługi księgowej firmy obwinionego. Firma, w której pracuje nie przechowuje akt osobowych pracownika zatrudnionego przez obwinionego.

Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka, gdyż są logiczne, rzeczowe i znajdują potwierdzenie w wiarygodnej części wyjaśnień obwinionego oraz protokole kontroli (k.16-20).

R. N. zeznał (k.121), iż prowadzi biuro księgowe i od wielu lat świadczy usługi księgowe na rzecz obwinionego. Nie zajmują się przechowywaniem akt osobowych pracowników obsługiwanych firm. Jego firma może na zamówienie klientów przygotować projekty umów.

Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka, gdyż są logiczne, rzeczowe i znajdują potwierdzenie w wiarygodnej części wyjaśnień obwinionego oraz protokole kontroli (k.16-20).

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci dokumentów wymienionych na k.121-122 został sporządzony przez powołane do tego osoby, poszczególne dokumenty były sporządzone obiektywnie i nie zachodzą wątpliwości odnośnie ich autentyczności, nie były kwestionowane przez strony. Uwzględniając powyższe, dokumenty te stały się podstawą ustaleń faktycznych w sprawie.

Ustalony stan faktyczny stanowi spójną, logicznie uzasadnioną całość, poszczególne wiarygodne dowody wzajemnie uzupełniają się i potwierdzają. Na podstawie tego stanu faktycznego okoliczności popełnienia przypisanych obwinionemu czynów nie mogą budzić wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Obwiniony podjął decyzję o zatrudnieniu obywatela Ukrainy Y. K.. Z zatrudnieniem obcokrajowca związane są szczególne obowiązki określone m.in. w Ustawie o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy. Obwiniony o zamiarze zatrudnienia obcokrajowca powinien zawiadomić Starostwo Powiatowe, a następnie może powierzyć mu wykonywanie pracy. Jednak powierzenie pracy musi nastąpić na podstawie tej samej umowy, co wskazano w oświadczeniu. Obwiniony podał w oświadczeniu złożonym w Starostwie Powiatowym, że zamierza zatrudnić Y. K. na podstawie umowy zlecenie (k.47), ale zatrudnił go na podstawie umowy o pracę (k.50,95). Działanie obwinionego stanowiło zatem naruszenie art. 120 ust. 1 Ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy.

Obwiniony nie potrafił podczas kontroli przedstawić dowodów wypłacania pracownikowi wynagrodzenia, ale niewątpliwie wypłacał mu to wynagrodzenie, co wynika z rachunków (k.52-81) i zeznań Y. K. (k.111-112). Oznacza to, że zarzuty z art. 282 § 1 pkt 1 k.p. nie potwierdziły się i należy obwinionego uniewinnić odnośnie tych czynów.

Obwiniony jako pracodawca był obowiązany prowadzić ewidencję pracy pracownika Y. K., w postaci kart ewidencji pracy. Nie czynił tego, co oznacza że dopuścił się wykroczenia określonego w art. 281 pkt 6 k.p.

Ponadto obwiniony nie prowadził w czasie kontroli PIP akt osobowych swojego pracownika Y. K., co również stanowi wykroczenie z art. 281 pkt 6 k.p.

Obwiniony dopuścił pracownika Y. K. do rozpoczęcia pracy bez wstępnych badań lekarskich i stwierdzeniu braku przeciwwskazań do pracy na powierzonym mu stanowisku. Ukraińiec ten był badany co prawda w swoim kraju, ale nie wiadomo czy badanie to odpowiada polskim wymogom. Prowadzi to do uznania, że obwiniony naruszył normę prawną określoną w art. 283 § 1 k.p.

Y. K. podjął pracę w firmie obwinionego bez wstępnego szkolenia BPH, co sprzeczne jest z art. 283 § 1 k.p. Ponadto brak szkolenia BHP odnośnie instruktażu stanowiskowego wyczerpuje znamiona wykroczenia z art. 283 § 1 k.p.

Do wymiaru kary należy zastosować art. 9 § 2 k.w., gdyż wykroczenia objęte są jednym postępowaniem. Wobec obwinionego należałoby, zgodnie z wolą ustawodawcy, wymierzyć karę od 3.000 złotych do 5.000 złotych. Jednak taki wymiar kary nie uwzględniałby postawy obwinionego, który zatrudnił Y. K. formalnie na niewłaściwej podstawie prawnej, ale nie działał z chęci wykorzystywania pracownika, a braki odnośnie dokumentacji i szkoleń BHP nie miały rażącego charakteru. Należy zwrócić uwagę, że akta zostały przez obwinionego uzupełnione (k.82-89), pracownik był badany na terenie Ukrainy (k.88,89) i odbył szkolenie BHP (k.92,93). Y. K. pracował na terenie Ukrainy jako przedstawiciel handlowy, badania i szkolenia określone w polskich przepisach nie są mu zatem niezbędne. Prowadzi to do uznania, że nawet minimalna wymierzona kara byłaby wobec obwinionego zbyt surowa. Ponadto mogłaby spowodować, że nie będzie mógł zatrudniać dalej Y. K., a jest to korzystne zarówno dla obwinionego jak i pracownika.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd uznał, że celowym jest nadzwyczajnie złagodzić karę. Kara 500 złotych grzywny powinna być adekwatna do okoliczności czynów i przekonać obwinionego do przestrzegania porządku prawnego w przyszłości, a jednocześnie nie jest to kara zbyt dla niego surowa.

Obwiniony utrzymuje się z renty w kwocie 923 złote (oświadczenie z k.41), uiszczenie kosztów wiązałoby się ze zbytnim uszczupleniem jego skromnych możliwości dochodowych. Stąd Sąd zwolnił go z obowiązku ich zwrotu i przejął je na rzecz Skarbu Państwa.